

A propòsit del pacte per l'educació

STEPV i STES acullen 'amb interès i compromís de col·laboració' la iniciativa de Gabilondo, però reclamen polítiques progressistes

STEPV i la Confederació de STES comparteixen en línies generals els objectius fixats pel ministre d'Educació en la seua proposta de pacte per a millorar l'educació. Valorem especialment que es pretenga fomentar l'educació inclusiva, el reconeixement de la diversitat i la interculturalitat. Tanmateix, no podem compartir la consideració de l'educació com un bé públic que es presta a la mercantilització a través d'una oferta incontrolada de finançament de centres docents privats en tots els nivells, com es pretén en la proposta de mesures per al pacte educatiu.

L'Escola Pública actual acull, gairebé exclusivament, un conjunt de programes de gran transcendència sociocultural que de cap manera es pot trobar en l'oferta dels centres privats concertats. Unificar l'oferta educativa en una sola xarxa, sotmetent-la a les llei de l'oferta i la demanda suposarà, sens dubte, que aquests programes retrocediran. Només citarem un parell d'exemples de llarg abast.

L'Escola Pública sosté la participació social en l'educació des de la pluralitat, mentre que en els centres privats el titular marca, des de l'ideari, inclosa la confessió religiosa o la segregació per sexes, fins a l'elecció de la direcció. A més, pren les decisions en l'admissió de l'alumnat i, amb freqüència, exerceix pressions de tot tipus sobre el professorat.

L'Escola Pública és inclusiva, acull i promou la diversitat lingüística i cultural, amb freqüència associades a la innovació pedagògica, i ho fa des de la gratuïtat i amb la concurrència de totes les classes socials. Un desequilibri favorable a la xarxa privada concertada no assegura el compliment d'aquests mandats constitucionals.

Tocant al professorat, el document fa esment d'una carrera docent, entesa "com un sistema d'in-

centius econòmics i de promoció professional lligat a la millora de la pràctica docent" que, pel que sabem fins ara per anteriors projectes, suposa establir un sistema jerarquitzador per retribuir de manera desigual el mateix treball i grau de responsabilitat del professorat. Els plans de millora dels centres requereixen la implicació de tot el professorat. Aquesta implicació no es pot concebre com un exercici de voluntarisme i, per tant, no ha de traduir-se tampoc en escales salarials artificials aplicades, discrecionalment, sobre una plantilla que és molt horitzontal.

Trobem a faltar altres mesures que poden contribuir a la millora dels nivells de qualitat de l'educació: la disminució de les ràtios en tots els nivells educatius i la potenciació de tot tipus d'equips i mesures d'atenció a la diversitat. L'estabilitat de les plantilles, que s'ha d'aconseguir tot reduint el percentatge de precarietat i, per tant, el nombre d'interins, mitjançant abundants i específiques convocatòries d'oposicions. També garantint la permanència de cada docent en la seua plaça obtinguda per concurs, tot evitant la mobilitat forçosa, la qual ha sigut rebutjada pels sindicats quan el ministeri l'ha plantejada en la mesa de negociació.

L'autèntic reconeixement de la funció docent s'ha de centrar, en primer lloc, en una retribució econòmica suficient i no jerarquitzada, és a dir, no lligada a una competitivitat entre professionals que no té cabuda en un servei públic. També amb el reconeixement de la trajectòria professional dels docents amb un pla estable de jubilació anticipada, que proporcionaria, a més, el benefici de renovar les plantilles i afavoriria la modernització pretesa, així com també donaria oportunitats als joves titulats.

D'altra banda, l'horitzó d'increment pressu-

postari assenyalat fins a 2015 sembla adequat, ja que no dilata en excés la consecució de les mesures proposades. No obstant això, les referències al percentatge del producte interior brut (PIB) que es vol aconseguir en aquest temps són encara imprecises, ja que el marc de la Unió Europea ofereix exemples molt diferents. L'estat espanyol, per la seua situació actual, ha de fer un gran esforç per acostar-se als països amb inversions més elevades i arribar al 7% del PIB. Finalment, reclamem del ministeri que el tractament i desenvolupament de les mesures educatives proposades es realitze amb totes les organitzacions socials que representen a la comunitat educativa i en els àmbits que corresponga, sense privilegis i sense crear marcs *ad hoc*, d'acés restringit.

El pacte educatiu que volem

Per a STES-Intersindical, el pacte per l'educació ha de ser el compromís de tota la societat per l'ensenyament públic, columna vertebral del sistema educatiu, un pacte que ha de servir per a:

- Reconèixer i retornar a l'ensenyament públic el prestigi que se li ha volgut furar i per posar fi al procés de privatització.
- Reconèixer les diferents realitats lingüístiques i culturals.
- Propiciar que les etapes educatives siguin un espai de convivència entre l'alumnat de distinta procedència i extracció social.
- Afavorir l'autonomia real dels centres educatius i millorar el treball en equip del professorat.
- Reflectir en l'escola l'aconfessionalitat de l'estat, amb un currículum sense ensenyaments confessionals.

DE COLLITA PRÒPIA

VICENT ESTEVE

Cosa de dos

Sobri el teló. Tenim un ministre optimista i el principal partit de l'oposició, a partit d'ara PPO, que el vol fer fora en la primera ocasió. El ministre, que també llig les enquestes, com és optimista, li proposa al PPO, amb el seu millor somriure, que no toque la seua herència quan ocupe el seu cadiral. No massa convençut de la bondat de la seua proposta, encara afegeix que si s'ha de tocar que siga amb el seu permís. Se'n passa d'optimista, el ministre?

L'obra continua entre escenes de misteri i passatges trepidants. Una de misteri: El ministre ha de fer de ministre i marxa a L'Havana. A l'illa estant, encara troba qui li pregunta pel seu oferiment al PPO: —Com va això del pacte, ministre? —Avança de setmana a setmana. Qui ho diria...

De setmana a setmana... i només fa unes poques setmanes que el PPO se'n va anar a Toledo —ja saben, el de l'"Alcázar" — i des de la ciutat imperial va tronar que la primera cosa que farà quan sega a la trona del ministre serà canviar l'hora, no per aprofitar la llum del dia, sinó per transportar-nos al segle passat i recuperar per sempre més l'essència secular de l'educació: qui val, al batxillerat, i qui no, a l'FP. I com més prompte millor. Com Déu mana i la Santa Mare Església ha beneït. I com és possible que hi haja resistències, no es molestaran a intentar convencer ningú: cada professional tindrà una placa d'autoritat que mostrarà quan faça falta. La seua paraula contra el món. Què contents s'hi estan posant els professionals! (consultar l'hemeroteca del 10 de febrer).

Però un ministre optimista pot deixar de ser ministre, però no optimista, si vol continuar sent-ho. No sabem què es xarra de setmana a setmana, però hem llegit uns papers del ministre i ens ha paregut entendre que no anava de debò això de no tocar l'herència: "L'anem a canviar ja i ni per a tu ni per a mi: l'FP l'orientarem una mica abans i la farem com diga *Financial Times*. I pel que fa als centres, no anem a discutir si són cristians o moros: com tota pedra fa paret, els de l'Església també els pague jo". I què en diu el PPO? Ho hauran de consultar amb el confessor però de moment la cosa millora de setmana en setmana. Potser ja han acordat que l'escola del segle XXI consistirà a bescanviar la pissarra mineral per la virtual.

Aquesta història no ha acabat. Però encara que la parella protagonista acabe per casar-se, perquè açò és cosa de dos, als convidats ens podria pegar mal el sopar.